

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupeného JUDr. Janou Jankotovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 124, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2007, č. j. OAM-10-246/LE-C06-L07-2007, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2007, č. j. 47 Az 20/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Jany Jankotové **se určuje** ve výši 4800 Kč. Tato částka bude advokátce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2007 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Praze; ten žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 9. 2007. Přisvědčil žalovanému v tom, že žalobce opustil zemi původu z ekonomických důvodů, v České republice pobýval od roku 1997 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; jako její důvody označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního a v obecné rovině namítl porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přičemž poukázal i na výkladová pravidla podle čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Konkrétně pak uvedl, že Ukrajinu opustil v roce 1997 kvůli svému pronásledování za politickou agitaci. Ustanovená advokátka doplnila

stěžovatelova tvrzení o námitku, podle níž není závěr žalovaného o tom, že se stěžovatel chtěl vyhnout správnímu vyhoštění, důkazně podložen. Žalovaný tak nesprávně pominul otázku, zda nejsou u stěžovatele dány důvody k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tom, že jak jeho vlastní rozhodnutí, tak rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nejprve ve smyslu § 104a s. ř. s. zkoumal, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejprve je třeba věnovat pozornost způsobu, jakým stěžovatel zpochybnil rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. Učinil tak totiž převážně obecně a bez konkrétních skutkových tvrzení - pouhým odkazem na zákonná ustanovení nebo na výňatky metodické příručky. Takto obecné námitky nejsou s to vyvrátit závěry správního orgánu či soudu, neboť jsou nepřípustné, jak to zdejší soud dovodil např. ve svých rozsudcích ze dne 25. 7. 2006, č. j. 1 Azs 192/2005 - 52, a ze dne 11. 10. 2006, č. j. 1 Azs 27/2006 - 62 (oba publikovány na www.nssoud.cz). Pokud dále stěžovatel uvádí, že byl na Ukrajině pronásledován pro politickou agitaci, jedná se o nové tvrzení, neuplatněné ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem; k novým tvrzením přitom Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikovaný pod č. 173/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 4. 2008, č. j. 3 Azs 16/2008 - 72, publikovaný na www.nssoud.cz). V námitce, podle níž není závěr žalovaného o naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu dostatečně důkazně podložen, stěžovatel nijak neupřesňuje, v čem spatřuje tento nedostatek a jaké další dokazování mělo být vedeno; taková námitka proto nemůže obstát (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS, a jeho usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, publikované na www.nssoud.cz). Co se týče námitek vztahujících se k § 14 a § 14a zákona o azylu, je třeba připomenout, že rozhodování podle těchto ustanovení, upravujících udělení azylu z humanitárních důvodů a udělení doplňkové ochrany, přichází v úvahu jen v souvislosti s rozhodováním o udělení azylu podle § 12 či § 13 zákona o azylu, nikoli při rozhodování o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, a ze dne 19. 9. 2005, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, oba publikované na www.nssoud.cz, nebo jeho rozsudek ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 Azs 343/2004, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, a ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publikovaný pod č. 1336/2007 Sb. NSS). Pokud přitom stěžovatel ve správním řízení vůbec neuváděl skutečnosti, které by správní orgán mohly vést k závěru, že jsou u něj dány humanitární důvody, nebo že ohrožení, kterému by byl vystaven při návratu do země

původu, si vyžaduje udělení doplňkové ochrany, nemůže s úspěchem namítat, že správní orgán a po něm ani soud nezvažovaly aplikaci těchto ustanovení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 92, publikovaný na www.nssoud.cz).

Závěry obsažené ve výše citovaných rozhodnutích tedy plně dopadají na stěžovatelovu situaci; krajský soud se přitom nedopustil žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námítky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Soud proto přiznal ustanovené zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 4200 Kč za dva úkony právní služby [§ 7 a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 600 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu], celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně
senátu